

Noget, der skulde kunne bespise til at sige, at vi allerede tidligere have haft en saadan Underbalance. Det er en stor Misforstaaelse, og jeg er overbevist om, at den høitærede Finantsminister og jeg meget snarere vilde blive enige, naar der ikke var nogle saadanne smaa Misforstaaelser tilstede, der laae bagved. Det er en saadan Misforstaaelse, saaledes som jeg troer bestemt at kunne paavise, at man opfatter vor finantsielle Stillings langt, langt værre, end den er. Vi ere nemlig nu vel komne til en finantsiel Status, hvor der ikke længer kan være Tale om at fremstille glimrende Tab-leauer og at komme med Paastande om en blomstrende Finantsstilstand, Noget, som jeg heller ikke paa nogen Maade har gjort mig skyldig i, men hvor dog just det, at vor Tilstand efter Alt, hvad der er skeet, nu ikke er værre, end den er, kan tjene til en Maalestof for, hvorledes vi have haft det tidligere. Vor Tilstand er ikke saaledes, som man vil skildre den. Der er mange Stater i Europa, der vilde føle sig i høi Grad lykkelige, hvis de kunde opvise Noget, som svarede til vor finantsielle Tilstand. Jeg vil aldeles ikke tale om saadanne aldeles abnorme Stater i saa Henseende som f. Ex. Spanien, Grækenland og Tyrkiet; men der er ogsaa andre Stater, der dog maae siges at være i Besiddelse af al den Dygtighed, som kan udfordres, og af rige Hjælpekilder, som alligevel stadigt forgjæves forsøge paa at frembringe en taalelig Finantsforvaltning. Der er saaledes det store og mægtige Østerrig, som selv før Krigen — jeg vil ikke tale om det nu efter den sidste uhykkelige Krig, det har ført, — vistnok vilde være blevet overordentligt overrasket, hvis det havde kunnet fremvise en saa lykkelig Finantsstilstand som vor; der er Italien, som vistnok ligeledes vilde glæde sig meget ved at kunne gjøre det. Men vi kunne endogaa gaae til de rigeste Stater; lad os f. Ex. tage det mægtige og rige Frankrig, som i de sidste 16 Aar har seet sin Statsgjæld forøget med Summer, der maae anslaaes til Tusinder af Millioner; det vilde vistnok blive meget forundret og forbauset ved at høre, at man kaldte det en forvovlet Tilstand, hvori vi befindes os. Der er Intet i vor Tilstand, som paa nogen som helst Maade

skulde kunne paabyde os nu i dette Dieblis at gjøre det Skridt, som vi her staae i Begreb med at gjøre; der er Intet, der efter min fulde Overbevisning, paa nogen Maade skulde kunne gjøre det rigtigt at skride til en Indkomstskatts Indførelse som en stadig Skat. Det er noget ganske Andet at ville indføre den for et enkelt Aar; kun imod at indføre den som en stadig Skat, der gjentager sig med hvert Aar og med Anviisning paa fremtidige Udgifter i det Uendelige, er det, at jeg har udtalt mig, og det er det alene, som jeg vil holde mig til.

Hvad Indkomstskatten i og for sig angaaer, skal jeg naturligtvis nu ligesaa lidt som tidligere gaae ind paa nogensomhelst Enkeltighed. Der var et Punkt, med Hensyn til hvilket den ærede Finantsminister var meget villig til at indrømme mig, at jeg havde haft Ret i den Opfattelse af samme, som jeg udtalte, nemlig det, der angik Begyndelsen af Lovforslaget, dets § 1. Den ærede Minister har med Hensyn til dette Punkt ytret sig saaledes, at jeg tør antage, at Lovforslaget under alle Omstændigheder, hvis det, hvad jeg befrygter, gaaer videre, vil faae den paa dette Punkt høit fornødne Rettelse. Jeg skal tillade mig i Forbigaaende at bemærke, at det er et underligt Tilfælde, der altid rammer os med Hensyn til Forstaaelsen af denne Side af vor Forsatning. Man skulde i Almindelighed troe, at Regjeringen langt snarere vilde være opmærksom paa en saadan forfatningsmæssig Bestemmelses Opretholdelse end Repræsentationen. Den ærede Finantsminister har denne gang tilstaaet, at han slet ikke var bleven opmærksom derpaa; hvis han var bleven opmærksom derpaa, vilde han, efter hans Udtalelse igaar, dog paa ingen Maade have indsat den foreslaaede Bestemmelse i Lovudkastet. Ja, det gik omtrent paa samme Maade, da tidligere en lignende Sag laa for; da var det ligeledes Finantsbestyrelsen, som i et Finantslovsforslag, forelagt Rigsdagen, vilde have taget Bestemmelse om flere Statters Forgøelse og Forandring; det var Folkethinget — og det er meget heldigt, at det dengang var Folkethinget, thi det viser, i hvilken Grad dette Spørgsmaal betragtedes som uafhængigt af Modsetningen imellem Folkething og Landsting —